

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski (przewodniczący)

SSN Władysław Pawlak

SSN Agnieszka Piotrowska (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Gminy Miasto S.
przeciwko T. G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 27 lutego 2019 r.,
zażalenia pozwanego
na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

**oddala zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym
postępowanie w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2016 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił powództwo Gminy Miasta S. przeciwko T. G. o zasądzenie kwoty 2 424 921,07 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 19 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty, uwzględniając podniesiony przez pozwanego zarzutu przedawnienia dochodzonego roszczenia. Po rozpoznaniu apelacji strony powodowej, wyrokiem z dnia 20 czerwca 2018 r., Sąd Apelacyjny w (...) uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, wskazując, że wbrew

przedstawionemu wyżej stanowisku, nie doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia, stąd wobec nierozpoznania przez Sąd istoty sprawy, konieczne było wydanie na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. orzeczenia kasatoryjnego.

W zażaleniu wniesionym na ten wyrok, pozwany, zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., domagał się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu wywołanym zaskarżeniem, na podstawie art. 394¹ § 1¹ k.p.c., orzeczenia kasatoryjnego wydanego przez Sąd drugiej instancji, ocenie Sądu Najwyższego podlega jedynie prawidłowość zakwalifikowania określonej sytuacji procesowej, jako odpowiadającej przytoczonej przez Sąd odwoławczy podstawie orzeczenia kasatoryjnego, w rozpoznawanym przypadku art. 386 § 4 k.p.c. Ocena ta nie obejmuje natomiast zasadności merytorycznego stanowiska prawnego sądu drugiej instancji, stanowiącego przesłankę przyjęcia, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym doszło do nierozpoznania istoty sprawy lub wydanie orzeczenia wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., II CZ 79/13, nie publ., z dnia 24 stycznia 2014 r., V CZ 87/13, nie publ. oraz z dnia 22 lipca 2015 r. I UZ 6/15, nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji nie odniósł się do tego, co było przedmiotem sprawy, lub gdy zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, niezasadnie przyjmując, że konieczność taka nie zachodzi ze względu na występowanie materialnoprawnych lub procesowych przesłanek unicestwiających lub hamujących roszczenie, np. prekluzji, przedawnienia itp. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22, z dnia 13 marca 2014 r., I CZ 10/14, niepubl. oraz z dnia 6 sierpnia 2014 r., I CZ 48/14, nie publ.). Taka sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, skoro Sąd pierwszej instancji przyjął, że dochodzone roszczenie uległo przedawnieniu, którego to poglądu nie podzielił Sąd Apelacyjny. Nie doszło zatem do naruszenia

art.386 § 4 k.p.c., stąd orzeczono, jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

aj